

Arrest

nr. 45 785 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 mei 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 7 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 december 1985 te Njeri (Central province). U bent van Kikuyu afkomst. U woonde met uw ouders in Kayole, Nairobi waar u opgroeide en school liep. Na de dood van uw beide ouders nam de broer van uw moeder, Christopher Gathika de zorg van u en uw jongere broer Simon op zich. Uw oom zorgde echter niet altijd even goed voor u en uw broer. Hij dronk veel en sloeg jullie. Hij betaalde niet steeds uw schoolgeld en

gaf jullie slechts af en toe te eten. U slaagde erin school te blijven lopen tot in 2000 met het beetje geld dat u van uw oom kreeg. In 2002 liep uw broer weg bij uw oom. Hij leefde op straat sindsdien. U zag uw broertje nog een tweetal keer. U probeerde hem te overhalen terug te komen naar uw oom maar uw broer bleef bij zijn beslissing. Daarna hoorde u niets meer van uw broer. In 2002 sloot uw oom zich aan bij de Mungiki. Hij verbood u nog naar de kerk te gaan en wilde dat u ook lid zou worden van de Mungiki. U ging niet meer naar de kerk maar weigerde lid te worden van de Mungiki. Uw oom opende een stalletje op de markt in Kayole waar hij levensmiddelen verkocht. U hielp uw oom hierbij. In 2004 huwde uw oom met Faith Wanjiru. Faith vervoegde net zoals uw oom de Mungiki. In december 2004 liet ze zich besnijden. Ondanks het grote bloedverlies overleefde ze het. Ook Faith sloeg u vaak. Ze zei u steeds dat u een echtgenoot moest zoeken en dat het tijd was dat u het huis verliet. In december 2004 besloot u werk te zoeken in Mombassa. U had gehoord dat een vrouw er een bediende zocht. U zocht wat geld bij elkaar en trok naar Mombassa. Daar aangekomen bleek de job al ingenomen te zijn. U ging naar de bar van het hotel Casablanca in Mombassa. U had geen geld meer om terug te keren naar Nairobi en geen job. Daar in de bar raakte u aan de praat met een blanke man, Jerry. U vertelde hem over uw problemen. Hij beloofde u te helpen. U bracht enkele dagen met Jerry door in Mombassa. Vervolgens reisden jullie terug naar Nairobi waar u nog enkele dagen met hem doorbracht. U gaf Jerry uw telefoonnummer en keerde terug naar uw oom. Het leven bij uw oom veranderde niet. U bleef hem helpen op de markt en werd slecht behandeld door hem en zijn vrouw. Drie à vier keer per jaar kwam Jerry naar Kenia. U bracht telkens enkele dagen met hem door. Jerry deed dan boodschappen met u en gaf u wat geld. In februari 2010 zei uw oom dat hij een man gevonden had voor u en dat het tijd werd dat u ging trouwen en dat u besneden werd. U weigerde maar uw oom zei dat u met zijn vriend, Maina Mushiri die ook lid was van de Mungiki moest trouwen en dat u geen keus had. Zowel de besnijdenis als het huwelijk werden gepland in mei 2010. U vertelde Jerry wat er te gebeuren stond. Jerry beloofde u te helpen. Jerry keerde terug naar zijn thuisland Tsjechië. Maina Mushiri kwam naar u toe. Hij probeerde u te verkrachten maar u slaagde erin u te verweren. Op 28 april 2010 kwam Jerry terug naar Kenia. Op 30 april 2010 verliet u het huis van uw oom en ging u naar Jerry. Jerry gaf u een Tsjechisch paspoort waarmee u zou kunnen reizen. Hij kocht een vliegtuigticket voor u naar België. Jerry zou u daar komen halen om verder naar Tsjechië te reizen waar hij een job voor u gevonden had opdat u hem de kosten van de reis zou kunnen terugbetalen. Op 5 mei 2010 verliet Jerry Kenia. U dook onder bij uw vriendin Marguerite Njeri. Op 12 mei 2010 reisde u zelf naar België waar u op 13 mei 2010 werd tegengehouden door de Federale Politie te Zaventem omdat u in het bezit was van valse en/of vervalste documenten waaronder een Tsjechisch paspoort en een Tsjechische identiteitskaart. U vroeg nog diezelfde dag bij de Federale Politie te Zaventem asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele vraagtekens geplaatst te worden bij de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde omtrent het lidmaatschap van de Mungiki van uw oom. Zo vertelde u dat hij in 2002 lid werd van de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS, p.2). U zei dat de Mungiki-vrienden van uw oom dagelijks naar jullie kraampje op de markt kwamen en dat ze ook soms naar jullie huis kwamen (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U kon echter slechts uw oom, Maina Mushiri en een zekere Mwangi noemen als leden van de Mungiki, vrienden van uw oom (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Uw gebrekkige kennis hieromtrent is des te verwonderlijker daar u zelf voordien tijdens hetzelfde gehoor zelf vertelde veel van de vrienden van uw oom te kennen die Mungiki waren (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U kon slechts twee namen van vrouwen van leden van de Mungiki opnoemen (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U kon niet zeggen of iemand uw oom bij de Mungiki introduceerde en waarom hij lid werd van de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U wist niet wie aan het hoofd van de Mungiki stond in Kayole, hetgeen des te meer bedenkelijk is daar u wel bleek te weten dat er iemand was die aan het hoofd van de Mungiki in Kayole stond (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U zei dat 'Ngai' de God van de Mungiki is maar kon daar verder niets over vertellen (zie verhoorverslag CGVS, p.8). U vertelde dat er in Kayole soms Mungiki werden aangehouden maar u kon niet zeggen wie en wanneer, u zei enkel dat de mensen dat vertelden (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U kon niets zeggen over enige specifieke incidenten tussen de Mungiki en de politie in Kayole (zie verhoorverslag CGVS, p.8). Daar u zei dat uw oom lid was van de Mungiki sinds 2002 en daar u bij uw oom woonde mocht toch verwacht worden dat u beter op de hoogte was van enige details omtrent de Mungiki in Kayole. Dit was duidelijk niet het geval.

Daar uw verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van uw oom van de Mungiki niet geloofwaardig zijn, komt de geloofwaardigheid van uw verdere verklaringen en meerbepaald van de door u aangehaalde vervolging door uw oom, lid van de Mungiki, eveneens in het gedrang.

Verder dient opgemerkt te worden dat er ook bij uw verdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal enkele ernstige bedenkingen gemaakt kunnen worden die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnen. Zo zei u dat uw oom u slecht behandelde, dat hij u sloeg, dat u amper te eten kreeg en dat hij uw schoolgeld niet wilde betalen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 31 mei 2010, hierna CGVS, pp. 2-3). U vertelde dat u in december 2004 naar Mombassa ging om een job te zoeken omdat de vrouw van uw oom u ook sloeg en omdat u echt weg moest bij hen (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-5). Toen echter bleek dat de job al ingenomen was keerde u uiteindelijk, na uw ontmoeting met Jerry, toch terug naar uw oom in Nairobi (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-3). Ook de daaropvolgende jaren ging u telkens Jerry in het land was voor enkele dagen weg bij uw oom en keerde u telkens terug (zie verhoorverslag CGVS, p.3). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u telkens bleef terugkeren naar uw oom, antwoordde u dat u geen andere familie meer had en dat u nergens anders heen kon (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Dit is echter geen afdoende verklaring waarom u steeds bleef terugkeren naar uw oom en zijn vrouw die u mishandelden en waar u amper te eten kreeg, des te meer daar uit uw verdere verklaringen duidelijk naar voor komt dat u iemand bent die haar plan kan trekken (zie verhoorverslag CGVS, pp.2-3). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks de onwil van uw oom om het schoolgeld te betalen, er toch in slaagde nog een tijdje school te lopen (zie verhoorverslag CGVS, p.2). Zo vertelde u eveneens geld bijeengezocht te hebben om naar Mombassa te gaan en ging u ook effectief naar Mombassa (zie verhoorverslag CGVS, p.2). Zo vertelde u dat Jerry u telkens hij in het land was hielp en u dan wat geld gaf (zie verhoorverslag CGVS, pp.3-11). Uit bovenstaande bemerkingen kan afgeleid worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u al die jaren mishandeld werd door uw oom en zijn vrouw, des te meer daar u meermaals weg ging maar steeds bleef terugkeren zonder daarvoor enige redelijke verklaring te kunnen geven.

U werd door de Federale Politie aangetroffen in het bezit van een paspoort van Tsjechië (met nummer 36487626) en een identiteitskaart van Tsjechië (met nummer 111475413). Met betrekking tot deze documenten dient opgemerkt te worden dat door de Federale Politie te Zaventem vastgesteld werd dat ze vervalst zijn (zie rapporten van de Federale Politie te Zaventem, dd. 13 mei 2010 met nummer PA/123/VVR en met nummer BN/3251/10). Ze wijzigen dan ook niets aan voorgaande vaststellingen. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster “roept een schending in van de materiële motiveringsplicht” en voert tevens onder punt 2.2. van het verzoekschrift de schending aan van “artikel 48/4 § 2 Vreemdelingenwet, • Schending van artikel 69 Vreemdelingenwet; • Schending van de formele motiveringsplicht; • Schending van het proportionaliteitsbeginsel”.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. De aangevoerde “Schending van het proportionaliteitsbeginsel (...) aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut” wordt

enkel in de aanhef van het middel geciteerd. Nergens wordt concreet uiteengezet waar en hoe de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnorm schendt; dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wat de aangevoerde schending van artikel 69 Vreemdelingenwet betreft dient te worden vastgesteld dat dit artikel werd opgeheven zodat de Raad niet inziet hoe dit in casu nuttig kan worden aangevoerd.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen enkel document neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Uit het administratieve dossier blijkt dat zij reisde met een valse Tsjechische identiteitskaart en een vals Tsjechisch paspoort, en hierop betrapte werd op de luchthaven. Ter zitting verklaart verzoekster dat ze geen stukken kan neerleggen die haar identiteit aantonen zoals onder meer schooldocumenten. Verzoekster herhaalt dat ze niet naar de kerk mocht van haar oom zodat ze ook geen documenten van haar geloofsgemeenschap kan neerleggen. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas.

3.2. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op het lidmaatschap van haar oom van de Mungiki-sekte, en haar vrees om door hem te worden gedwongen om ook toe te treden tot de Mungiki, alsook om te huwen met een sektelid en besneden te worden. Aangezien het lidmaatschap van haar oom van de Mungiki-sekte de kern uitmaakt van verzoeksters asielrelaas mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze sekte navenant kan toelichten, minstens de sekteactiviteiten uit haar omgeving kan toelichten en de dagelijkse gevolgen ervan voor het gezin. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster geen elementaire kennis had van de sekte, evenmin bekend was met algemene gegevens zoals het geloof van de Mungiki, noch concrete gegevens uit haar eigen leefwereld zoals namen van sekteleiden en incidenten tussen de Mungiki en de politie. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat *“de relatie die verzoekster met haar oom had, niet van die aard was dat haar oom haar zou inlichten wat zijn drijfveren waren om lid te worden of wie hem geïntroduceerd zou hebben”* noch waar zij meent haar onwetendheid te kunnen verklaren doordat zij *“zelf geen lid was”*. De Commissaris-generaal verwijt verzoekster dan ook terecht dat haar kennis te summier is en haar verklaringen vaag en ongeloofwaardig voorkomen te meer nu verzoekster de activiteiten van haar oom niet kon toelichten, niettemin zij jarenlang bij hem inwoonde en hij haar bovendien wou betrekken bij zijn activiteiten, zelfs dwingend om ook toe treden tot de sekte en te huwen met een sektelid.

3.3. Verzoekster vult in het verzoekschrift haar eerdere verklaringen aan en geeft nieuwe, andersluidende antwoorden, op de vragen die haar ter verhoor op het Commissariaat-generaal werden gesteld aangaande namen van sekteleiden, de godsdienst van de Mungiki en incidenten tussen de Mungiki en de politie. Daarbij formuleert ze hypothetische verklaringen voor de vastgestelde onwetendheden, waaronder aangaande de reden waarom haar oom toetrad tot de Mungiki-sekte. Dergelijke toelichtingen *post-factum* vinden echter geen grondslag in het administratieve dossier en kunnen de vastgestelde vaagheden geenszins weerleggen, noch vergoelijken. Immers op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en

ingrijpend dat zij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Waar verzoekster aanvoert dat ze *“tijdens haar gehoor op 31.05.2010 enorm angstig was en hierdoor op sommige vragen niet in detail durfde te antwoorden (...) mede gelet op het feit dat verzoekster haar vorige raadsman niet aanwezig was tijdens het gehoor”*, dient er op gewezen te worden dat verzoekster zelf asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten, wat op zich wijst op een vertrouwen in de Belgische autoriteiten. Het argument dat verzoekster naar eigen zeggen angstig was, doet geen afbreuk aan haar plicht tot medewerking. Verzoekster werd er uitdrukkelijk op gewezen dat ze *“moet steeds de waarheid vertellen”* en dat *“Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen”* (vragenlijst, p.1) en heeft in de loop van haar asielprocedure nooit zelf kenbaar gemaakt dat ze angstig was om bepaalde verklaringen af te leggen. Verzoekster biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde vaagheden en hiaten in haar verklaringen, die dan ook onverminderd overeind blijven.

3.4. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van problemen met haar oom internationale bescherming behoeft. Verzoekster verklaarde nooit de bescherming te hebben ingeroepen van de lokale politie, omdat de Mungiki haar bedreigden *“dat als ik klacht zou neerleggen ik de gevolgen ervan zou moeten dragen en ze zeiden dat als ik ging klagen er toch niets zou gebeuren”* (gehoorverslag CGVS, 31.05.2010, p.7), wat echter een losse bewering uitmaakt. Verzoeksters houding in Kenia tegenover haar oom is overigens strijdig met haar beweerde vrees nu ze zich (zoals overigens haar broer) wel zelfstandig kon vestigen maar vrijwillig verkoos terug te keren naar haar oom. Dat zij *“nergens anders heen kon en niemand had”* kan niet overtuigen nu uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster klaarblijkelijk een zelfstandige en ondernemende vrouw is, kennissen had en er zelf in slaagde om clandestien naar Europa te reizen. Dat ze *“geen geld om alleen te kunnen wonen”* had is strijdig met haar verklaringen over de steun die ze kreeg van Jerry.

3.5. Verzoeksters verklaringen aangaande de organisatie en financiering van haar reisweg zijn ongeloofwaardig. Verzoekster beweert dat zij in de Cassablanca bar te Mombassa een *“blanke man”* leerde kennen, die *“vroeg waarom ik huilde”* en *“beloofde me te helpen”* (gehoorverslag CGVS, 31.05.2010, p.2), en die daarna *“kwam drie of vier keer per jaar en dan brachten we twee dagen samen door en ging ik terug naar oom”* (gehoorverslag CGVS, 31.05.2010, p.11). Verzoekster beweert dat deze man haar vrijwillig hielp niettegenstaande verzoekster van deze man enkel weet dat hij afkomstig is uit Tsjechië en zijn naam *“Jerry”* is doch *“verder ken ik geen gegeven”* (vragenlijst, p.22). Het is dan ook ongeloofwaardig dat deze man haar reisweg met valse documenten financierde en *“zei me dat ik in België op hem moest wachten. En dat als ik hem niet zag ik gewoon moest wachten en dat hij me zou komen halen”* en *“we zouden dan doorreizen naar Tsjechië en dat hij daar werk voor me vond en dat ik hem zo kon terugbetalen voor het paspoort en de reis”* (gehoorverslag CGVS, 31.05.2010, p.3). Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden profiel en asielmotieven.

3.6. Verzoekster kan tenslotte evenmin worden bijgetreden waar zij aanvoert *“dat in het gehele asielrelaas geen enkele tegenstrijdigheid kan worden opgemerkt”* aangezien uit het dossier blijkt dat zij aanvankelijk verklaarde *“De man met wie ik verondersteld werd te trouwen heeft mij verkracht”* (vragenlijst, p.24) doch naderhand beweerde dat hij *“probeerde me te verkrachten”* (gehoorverslag CGVS, 31.05.2010, p.3). Dergelijke *“vergissingen”* over ernstige en ingrijpende feiten zijn onaanvaardbaar. Bovendien haalt verzoekster haar geloofwaardigheid verder onderuit door enerzijds haar asielaanvraag integraal te steunen op haar vrees voor haar oom en anderzijds te verklaren *“Mijn oom is overleden en toen heb ik beslist om te vluchten”* (vragenlijst, p.22). Verzoeksters verklaringen komen klaarblijkelijk verzonnen en bedrieglijk voor. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de ingeroepen asielmotieven.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK